

Радомир Рајковић: „ЉУДИ“

За четврту Рајковићеву збирку не би се могло рећи да представља вишу лествицу у песниковом развоју. Он је ваљда од оних песника којима је основна интенција да потврде себе у овом времену, уносећи у стихове карактеристичне продукте његове захукталости, да спазмодичним трајањем докажу и бесмисао постојања. Као да је пораз човеков финални чин живота и да нам ништа више не остаје до да га констатујемо. Чему имагинација кад се живот ионако завршава смрћу?! Из такве филозофије тешко произилази уметничко дело. Међутим, и поред овог неспецифичног гледања на свет, Рајковићева песма је прожета нечим ониричним, једна сановита нит вијуга кроз њу да би се на крају расплела и утонула у чудне воде маште. Очигледно, песнику није стран надреализам и он се још увек труди да нађе свој прави израз.

**Издавач: »Браничево«,
Пожаревац, 1967.**

* * *

Вукашин Ивановић: КАМЕНИ ДОМ. — Вукашину Ивановићу је, очигледно, поезија споредно занимање. Као да стихове ствара у часовима доколице. Његова песма има ритмике, једног складног отицања речи, она је кратка и садржајна, али по некад делује као пародија, по некад као естрадна песма, што нам не допушта да је схватимо као спонтану.

Песник је више рефлексиван него што је лирик, и мада час

то потенцира бол, изгледа да га он прима више церебрално него чулно. Он песмом говори о болу, уместо да болом говори песму, па му је стога стих лиштен сублима и самотока.

Ивановић радо користи кованице, чиме често успева да уштеди речи, мада су у тој намери по некад покаже као невешт и као волунтариста. У његовим стиховима који су дати у облику максима, такође нема богзна какве сагасичности («Бежање подразумева даљину и километражу» или «Путеви су ради путовања и путника»).

(Издање аутора)

* * *

Драгољуб Рајић: ДАМАРИ. — У књижици од шездесетак страница, Драгољуб Рајић се представио љубитељима поезије са својим стиховима у којима се налази и нечег новог и нечег страног, нечег оригиналног и нечег компилативног. За Рајића се не би могло рећи да је песник богзна како разигра не маште, нити пак дубоке, рефлексивне речи. Он такође није ни страствен ни вехементан, некако делује неодлучно сваки пут кад покуша да изађе из конвенционалних оквира, несигурно кад пером истражује непознате воде. Као да пише по програму. Но у Драгољубовој песми има и доста соноричног и доста питорескног. По некад избије по неки стих тако неочекивано, који одушеви једном, рекло би се, алегро патетиком, чисто поетском визијом света. По себно је интересантно што Рајић зна да на моменте из нај-

комплекснијих сазвезжја пренесе себе у сет наивног, чиме доказује ширину својих дијапазона, и да му није циљ да по сваку цену буде песник.

**Издавач: Часопис
»Уствари«, Шабац, 1966.**

* * *

Станислав Стефановић: БАГАТЕЛЕ. — Оригинал по начину певања, лириком и рефлексношћу богат, Станислав Стефановић као да својим стихом наговештава честа враћања у детињство песника, када му није било јасно да ли је то трава мало дрвеће или је дрвеће велика трава. Његов стих је врло често једно кадентно бунцање песника, које има смисла и иза које стоји његова личност.

Стефановић на моменте подсећа на Виту Марксвића, што читаоца може да наведе на сумњу, али се сличност углавном односи на форму, док инспирација ипак остаје оригинална. Стиче се такође утисак да избор песама није најсрећније учињен, и да је песник морао да сачека пунију песничку размаханост да би се појавио са збирком. Песма му не обилује маштовитим узвишицама ни наговештајима естетског, ма да има и звучног и сликовитог. Она је углавном естрадна песма која се свиди на први поглед. Књига је свакако вредна пажње.

**Издавач: Аутор,
Нови Сад, 1967
(П. В.)**